

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.

Pest, febr. 16. 1868. 7. szám.

Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Az ujkori Jób.

Hajdanában régen, nagyon régen,
Élt az öreg Jób az **„ur földében.“**
Voltak szép fia s még szebb lányi . . .
Ökrei juhai s sok bányái.

Nevét tisztelték hős ellenségi,
Féltek tőle gézenguz szomszédi. —
Nagy földnek sok viznek birtokában
Ur volt biz ő a maga házában.

Egyszer jő egy követ: „uram baj van!
Gaz szomszédunk kapott velünk hajban,
Hiv szolgáid egy szálig leölte . . .
Lóra fel hát! bosszulni jövel te!“

A követ még el sem végzé a szót,
Már a másik nyitja rá az ajtót:
„Az ég tüze meg üté aklaid,
Odaégtek mind a te barmaid.“

A harmadik követ ekként szóla:
„Én jó uram nem tehetek róla . . .
Sok muszka volt, vagy káldeus vagy mi?
Nekem a tért oda kellett hagyni:
Áruló lett a te hires szolgád . . .
Elhajtották minden tevéd marhád.“

Bánkódott Jób nagyon ennyi kincsen —
De im követ nyit be a kilincsen,
Rémülten vág az első szavába:
„Fiaid mulattak Szadovában . . .
Burkus ország felöl nagy szél támadt,
Le szakasztá reájuk a házat.“

Jób haját és keblét meg szaggatta,
De ám magát csak vigasztalgatta:
„Az ur adta az ur elis vette . . .
Legyen áldott szent neve érette.“

Ennyi csapás még elég nem vala,
Még hátra volt a legesleg java;
Meg rakodott sebbel a Jób teste, —
Sirt, jajgatott szegény minden este.

Őt szegényt a szemét dombra dobták,
Amicskéje maradt csipték, lopták.
Doktorok jöttek hogy be kötözzék,
S kezét lábát jól össze kötözték.

Sirt, pörölt a beteg, de hiába . . .
Mit tehetett szörnyü nagy kinjába?
„Tagadd meg istened" szólt a neje,
Sir való neked csak buj már bele!"

Felesége vala nagy hárpia,
Ugy hitták — vagy mi — hogy Ausztria.
Felsohajtott Jób kinai közül:
„Ugy szólsz mint egy a bolondok közül!"

Jött sok barátja, — köztük **Besze**! —
Még azt mondá: ugy kell neked nesze!
Te magad vagy az oka mindennek,
Mért nem hódoltál meg az ellennek?

Egy vén doktora valami Deák!
Szivó flastrommal raggatá inát.
Szóllott szomszéda: „nekem is van lázom,
Tehát birtokodat el quótázom."

Osztoztak is már minden birtokán,
Egyik a Tiszán másik Adrián.
Pinczéjéből vigan hordták borát —
Életében tartották a torát.

Házi szolgája — talán **Andrási**?
Ki is ment már számára sirt ásni.
Sebe fájt, mérges volt s nagyon eves,
Azt meg nyomkodták, mért olyan **Heves**?

Csak nyögött a kinoknak alatta,
Ám de istenét meg nem tagadta.
Egyszer szólt az ur: „fiam! már elég, —
Nem tagadtad meg lelked istenét,
Le vészem rólad sujtoló karom,
Légy te megáldva — én ugy akarom.

Mit elveszitél, adok helyében . . .
Kilenczszer annyit — hited fejében,
Éveid helyett évszázadokat,
Fiaid helyett jó magzatokat."

* * *

E sujtott Jób te valál ó magyar!
Tartsd meg hited, az ur segitni fog s akar.

KONDOR MARCZI.

Zazravecz Joskó levelei.

I.

Kedves idezs Ludas Matyuska!

In csak mégis böngizgetyi niha niha a Ludas Matyi, de Heves vardmegyibul szilsü szilubul semmit se nem olvasom, pedig minálunk is megtörténjik niha egy kis zujság.

Nekünk markazba lakunk, itt az egész falu tótok megvagyunk. Nekunknek nem szeretunk, sem az Diákot, sim az nimetek nyelvét, — csupán az Slovenské Novini . . . meg a Matyuska! nagyon majd agyon nevetunk neki, mikor valami bolondsag megcsinalja.

Már mint a miénk szumszid Saarban ott a biró meg a notarus, nem akartak megfizetnyi a fogyasztási adót annyi, mennyi megfizettek ezelőtt. Akkor oztán kijötte Gyingyos varusabul a fináczuk össze irta az bort minden pinczibul, osztán csakugyan muszáj vóta meg csinálnom a a birónak megfizetnyi annyi fogyasztási adó, — mint vóta ezelöbb.

Azután megint türtinte egy másik. Az Heves varmegyei tekintetes gyülist elvigeznek, hogy mindig az estendu viginek legyen meg az biró, notárus, arva tutort, mig az hitesek valasztás, — tudja mit megmondok in erre idezs Matyuska?

Ha jövendüben az biró, meg az nótárus, hüséggel meg lennyi akar az kormánynak, — akkor uj esztendü napra ki veti hivatalabul a nip, — ha pedig a biru meg az notarus szereti a népinek, s becsületes megbánik — akkor — nem is várva uj esztendu, ki veti nekik a kormány. —

Ipen ugy jarja biró, notarius mint riges rigen az enyim zatyafia, ki lejárta az alfüldre, találta egy csaport fegyveres nipet.

— Megállj tót, — kurucz vagy-e vagy labancz? — kiáltottad neki.

„No csak bizom kurucz vagyom.“

Azok pedig ipen labancz megvoltak és enyim zatyafi csak tisztesigesen jól megpaholták.

Azután nap találja zenyim atyafi, másikot csapot — az is megkiabál:

— Labancz vagy-e vagy kurucz?

Felelte enyim zatyafi, — mert filte hogy megint kapja:

„Hát csak bizon labancz vagyom!

Akkor bizon csak megint, még jobban megpuffogattak neki hátad.

Az harmadik napot, megtalálja harmadik csapot, — akkor is kirdeztek neki:

„Micsoda nemzetsig vagy?

De zenyim atyafi megfeleltuk:

Ne szó, ne szó, csak usd, azután hagy menom enyim zutjára.

Igy vannak nekünk az enyink falusi notarus meg birókok idezs Matyuska! ha elsü esztendut ki nem vetem az nip, — másik esztendut ki nem veted az kormany, ugy — da pána boha priszám,— harmadik esztenduben azt megmondhat az motakus — gyerünk Muszka zurszagba maradjun mienk keves vaczok a kvótaba.

Pohváleme pán Jesus

Joskó Zazravecz
szenet igető.

Eredeti levelek.

LV.

Thekhüntethes szerkesztü or!

Hugy meggyütt az ojdságba mifhélekhipen nekhönk elérkhezett azunságghal az emánczipácziousz, van bhennönk nagy ürühlis, musthan már hazafias pulgártársak vagyonk.

Mikhur meg haluthamm, és látham, és ulvastham e diniriséges ürümös ojdshágut, mundtham a rifkhelének:

„Rifkhelében! ma csinálul edj takarus trakthamentácziót, már musthan nem barkhele mit barkhelét szakácskudul, — mhert suk van nekönk az mi bholdogsághunkbul, musthanság már machelesz kilencz bárkheszt, igazithul huzzá egy fájnságlus drágaláthus khoglófit és véghül mégh egy khis zwibelés csukha is sétháljun, mert az itt lakhu magyar zsidu phulgár rukhunságuth is meg invitthálltam az emáncziphácziósz bepháczuhlására.

Itt lesz ha lesz Kóbi Jaklesz, az schöne Dóvidl az Makhli Herskó, az Ghümes Zélekh, és az Rávágyi Salamun! — akhi egy valódhi gentleman gavalléros jerek és a jüvü khüvetválasztháskur veczegespan akarja lenni.

Tehát pumpás khis khumpanin kherekhetthe khi. Csinálthuk ekht magyarus kheszentüket, a Mákhli svagerlében feldükhcziózta kherekes számmal mind a nucz mélthuságus és nadsághus és thekünteetes és nemzethes minisztherős orakat a sukságus jusághér. Tuvábban a Sumcsicsus orat, és mheg thibb uján milthuságra mehetü képviselthes legényekhet.

Én magam gundultham egy khis thuasztut hugy is'van csokh? melyet azunságusan khürülményesen le szovaltham:

„Svagerleben khik itt vagytuk akh váj ó!
Megjüth nekhönk az emánczipáczió!
Nad ürümünk musth nem legyen hijánus,
Khiványuk hát hugy „kháyem“ Büze Jánus.
Pedhüg az nodhrágja nem is mancseszter
Még is ü lesz az fináncznus maiszther.
Megláthud azth mahunap Mákhli Herskó!
Hugy furgandus lészen az Besze bankó.

Itth egy khevissiges gundulkuzást khirek.

* * *

Fájnságus lakhás lesz Magyarurszághun,
Jámszesmilekhályem münt madár az ághun.
Alispánhuz adhum a Rüfkhe leányum,
Lubürkhereskhedést maghátul elhányum.
Theküntheetes adreszt kapuk mojd magamnak,
Goldene kettent akasztuk nyakamnak;
The penüg a cziczest hajitsd el phinkelesz . .
Nem küll már az annak ki magyar ember lesz.
Lephedü is nem khell sábeszt is nem tarthuk,
Az urszág dulgába Besze orral tartuk.
Mundjátuk hugy hokh! Sumcsics! Deák! Kandó!
Sukáig éljenek Phulszki! Trefurth! bravó!!!

Thetszik meg vizitháni thekhüntethes szerkhesztü or! Must lethem magyarus pulgárussá, még is ulyan juhvá letthem mint a szenthelt sunkha, phenüg az én nefem még csupha emánczipálthatudás hiánoságus, must is nadjon jüdis, nem thuláltam még uján nefet, a melyrül az én sommás familiárisum meggundulkuzna és ürülhetne, hugy azun oraságuk névibül is van khüzte, a khi münkhet magyar phulgárságnak felcsinálthà.

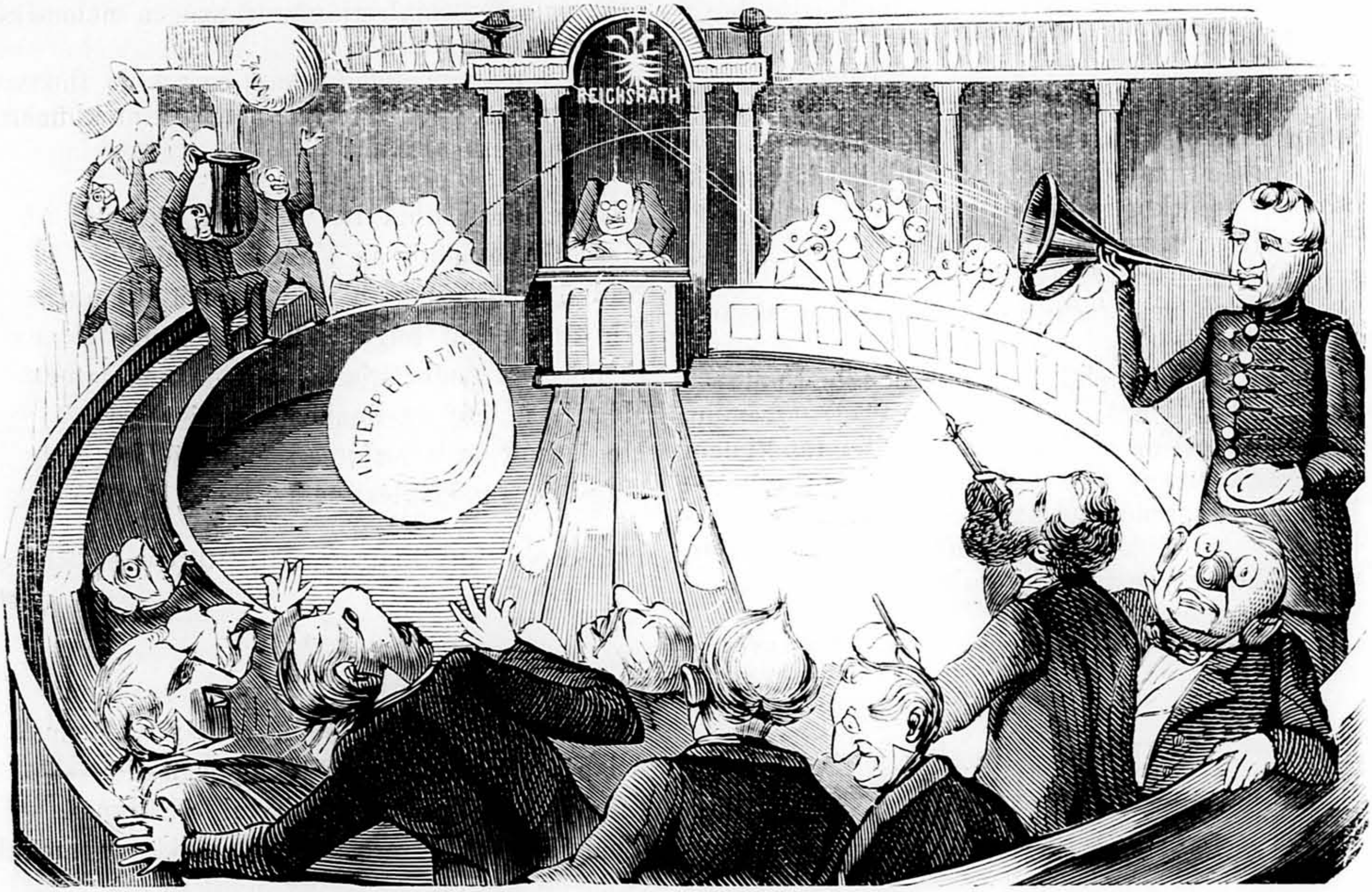
Maradok thisztelettel

Phorecz Jaszli
bocher.

Mivel mulatják magokat a

I.

Egy interpelláció mint szappanbuborék.

Midőn Ghyczy Kálmán interpellálta a közös minisztériumot, hogy miért nevezi magát birodalmi miniszteriumnak? a jobboldali képviselők és rajxrátok rettentően megijedtek, hogy a feléjek irányzott interpellátió egy hatvan fontos bomba, mely ha elsül, szétrugja az egész közösügyes raixráthot minden elaboratumával együtt, — holott az nem vala egyébb mint egy kis szappanbuborék.

Pattantyúk.

A kolozsvári tanári testület azért csapta ki Zöld Ferencz nevü joghallgatót, mivel ez 'a Kossuth megválasztása alkalmával szónokolni akart a választók előtt.

No, ennél az érdemes tanári testület Bach korában sem tehctett volna már z ö l d e b b e t.

A k. sz. m. főbiró közelebb érdekes felolvasást tartott a s z a b a d d o h á n y t e r m e l é s r ő l a nép előtt.

„Kikutatom a kendtek kostökeit és zsebeit, — mondá biró uram! — mert tudom ám én, hogy kik pipáznak magyar dohányt, tehát ahhoz tartsák kelmetek magokat, mert nem tréfa a dolog.“

Bizony nem a biró gazda! sőt nagyon is komoly, midőn egy alkotmányos főbiró magát f i n á n c z c z á d e g r e d á l j a.

Ugyancsak K. Sz. M—n egy mézes kalácsos májszterből kis tanácsosi méltóságra kapaszkodott potrohos hazafi azzal dicsekedett a közelebbi batyubálban, hogy „miután más becsületes hivatalnok nem találkozott a városban az adó erőszakos behajtására, megmutatja ő, hogy egy bakterrel nemcsak az adóhátralékot, hanem még a quótát is beteremti félév alatt.“

No lám, nem is tudtuk miből lesz a hernyó meg a harács? . . hát . . hát . . mézeskalácsosból.

A mezőföldi Asztaróth gyomra egyre nő, minap egy szegény református tanitót nyelt el, azután pedig egy káplánt evett meg. Ujabban pedig az egész soponyai eklézsiát be akarta falni, — hanem a torkán akadt s most ott rugdalódzik a szájában. Most plane egy nagy H a l m o t (egy ilyen nevü ellenzéki tag) akarna bekapni. No ha ezt befalod Asztharóth! ugy megfekszi a gyomrodat, hogy beléd esik tőle a quótadög.

mi dolegatyusaink Bécsben?

II.

„Természete a magyarnak hogy jussait elhagyja,
És ha vele bánni tudnak, az ingét is oda adja.“

Valóban a mi dolegatyusaink annyira engedékenyek már a közösügyek iránt, hogy ha még soká Bécsben találnak mulatni, és a nemzet vagyonából már nem lesz mit oda ajándékozni a németnek, — saját gunyájokra is rá kerül a sor.

Több derék hadfi panaszolja, hogy nem engedik nekik tisztjeik lapunkat olvasni és járatni. Tehát nemcsak a „Honvéd“, hanem a „Ludas Matyi“ is szálka némely apróbb N¡e¡i p p e r g e k szemében? Mintha bizony a Matyi lett volna az oka, hogy elveszett a szadovai csata.

Photographiák.

(A váradi szépekről.)

„Bárcsak fölismerné magát mindenik.“

Adél.

Szép vagy! hogy ha ezt tagadnám
Megvernének az istenek!
Oly menyecskét, milyen te vagy
Talán egyet se ismerek.
Az a szép haj! az az arczbőr!
Meg azok az eper ajkak! . . .
— A csacska hir azt beszéli:
Igaz-e? hogy festve vannak?

Bella.

Öltözeted darabjait
Szépen össze válogatod,
Esküdni mernék rá: te a
Berlini Bazárt járatod. —
S hogy e miatt férjed zsebe
Fogott egy nagy lapos gutát?
Oda se nézz neki! hanem
Csináltass uj meg uj ruhát.

Czeczilia.

Hiunak mondanak sokan,
S én is látom: hogy ez igaz, —
Ne hallgass rájok szép asszony,
Irigyed mind a sok pimasz!
Pingáltasd le magad még vagy
Százféle posituràba, —
Rakasd ki kérlek mindet az
Utcza sarkán — Auslágba.

Piroska.

Legalább én szentül hiszem,
Nem mondok valami nagyot —
Ha állitom: a nőnemnek
Szörnyü tisztelője vagyok!
Tisztelnélek téged is — de
Bizony isten nem érdemled:
Azért hogy szép vagy, kár olyan
Ostoba gőgösnek lenned.

Szapuló Matyi.

Krónika

A JÖVŐ KOR SZÁMÁRA

jegyzette

egy vén krónikás.

És miután N... megyében kebelezett B. Gy..... székvárosának irástudói és vénei elüzik vala magok közül. B... csauszt a leglelkesebb és ügyesebbet, ki táplálja vala hosszu éveken át, jámbor szindarabok és szemfényvesztő mesterségek előadása jövedelmeiből, a szegény néptanitókat; ennek folytán uralkodik vala ez utóbbiak között nagy éhség, és száraz kortyoknak nyelése.

Megrestelli vala pedig ezen dolgot a helybeli nagy mufti, összehivja a nép véneit és irástudó csauszokat és elhatároztatik vala, hogy járuljanak a fényes palotában székelő nagy ur lábaihoz, nagy alázattal kérvén őt, hogy engedné át a nagy termet az éhes tanitók javára rendezendő tánczvigalom megtartására.

Valának pedig a divánban olyanok, kik kételkedének a dolog sikere felöl, mire büszkén mutat vala a nagy mufti, a lábától orra hegyéig tulipiros szakállába beburbolt E... csauszra, ki kegyeltje a dicsőségesen basáskodó nagy urnak, s kinek szavaira sokat hallgat vala.

A kiküldött csauszok járulának tehát a nagy ur szine elé, szánalomra inditó mustraként magukkal vivén egy kiszáradt néptanitót és előadák vala nagy alázattal az ő kérelmüket, nagyobb hatás kedviért egy jól megtermett csausz, óriás terjedelmü tenyerén tánczoltatván a lepke könnyüségü néptanitót.

Megindul vala pedig, mindennek láttára a nagy urnak az ö érzékeny szive, és mézben páczolt édes szavakban siet értésére adni a boldogság hullámain lubiczkoló küldöttségnek, hogy igen is, a kivánt nagy terem paradicsomában az érdemes csausz urak, sem a maguk sem pedig az éhes tanitók jólakása tekintetéből nem fognak deutsot tánczolni.

Lőn pedig erre a tiszteletreméltó küldöttség részéről, az orroknak röfnyi hosszuságra terjedő megnyulása, és a véres verejték izzadásnak azokról patakként való leomlása!

Módiban vala pedig az időben, orrtörlés használata tekintetéből, bizonyos alkotmányrongynak zsebekbeni viselése, melyet kihuzának vala a tiszteletre méltó deputátus urak és megtörlik vala ezen ékes rongygyal az ő izzadtságban fürösztött arczaikat, mire is érezének az ő sziveikben oroszlányi bátorságot.

S szól vala közülök a legbátrabb ilyetènképpen:

Allah hosszabittsa meg árnyékodat oh nagy ur! ki élsz és uralkodol e megyén olyaténképpen, mintha soha sem vezetne innét kifele utad! gondold meg kegyelmesen, hogy e nagy palota az elhunyt basák és beik aranyaiból és az adózó nép véres verejtékéből emelkedett ily magasra.

Gondold meg óh nagy ur! hogy 18 éveken át bitorolta ezt az igazhivők ellensége, és mégis mindannyiszor feltárta kapuit, valahányszor falai közt áldozni akart az emberiség a jótékonyságnak.

Azok tehették, mert idegenek voltak — hangzott a válasz, — és vala nekik nagy szükségük az igaz hivők rokonszenvire, mi itthon vagyunk és nincs szükségünk efféle haszontalan csemegére.

Ezután szól vala a másik csausz ekként, hogy megindithassa szivét a nagy urnak:

Oh nagy ur! kit e fényes házba, Allah végtelen kegyelme álmodban vezetett! gondold meg, hogy a fényes csillárok, melyek ékes termedet diszitik és melyre az igaz hivők filléreiket áldozák, — rozsdát is kaphatnak a hosszu állásnak miatta.

Ne aggasszon ez óh birka szelidségü hivem! nézd épen most fényesitik azokat, egy az ifjuság által ismeretlen jótékony czélra adandó zártkörü tánczvigalomra.

Allah nagy és hatalmas! és Mahomed az ő prófétája! bámul vala az elképedt csausz! ezek tehát ily olcsón jutottak be a paradicsomba?

A nagy ur elmosolyogja vala magát csintalanul és felele ekként:

Ne hidd ezt jámbor hivem! nagy az adó mit ezért a derék ifjak fizetnek.

Változik vala pedig e szavakra az érdemes deputátiónak az ő arczulata nyilt kapuvá:

Cserében meg kell tánczoltatni azt, ki hajdan a muszkáknak segitett megtánczoltatni az igazhivőket! — végzé beszédét kegyesen a nagy ur és eltünt.

* * *

Történtek vala pedig mindezek N... megyében Krisztus urunk születése után az 1868 évben az öt lófarku n...i basa alkotmányos kényuralma alatt.

Adatott pedig a fenntebb emlitett zártkörü bál nagy fénynyel szinte azon időben, midőn a nemzet vértanui emlékére emelendő szobor javára a szegény igazhivő napszámos egy-egy dénárt adakozik vala.

Ugyancsak ez időben a zsidók országszerte felszabaditattak és a többi igazhivő musulmánokkal együttemesen delegátió utján Bécsben a nimetnek alkotmányosan eladattak.

Versenyvers

Gyulai Pálnak „**a népszerüség**“-ről irt satyrájára.

Irjak vagy ne? mindkettőre van ok,
Poéta jól tudom hogy nem vagyok:
Nem ittam brudert iróval egygyel sem..
S igy nincsen a ki megdicsérje versem.
Ah! istenem! ha ezt elgondolom,
Borus lesz babért vágyó homlokom...
Mily könnyü a **nagy** kis Gyulai Pálnak,
Ki mellett a **Naplóék** sikra szállnak!
Mily könnyü annak a guny ostorát
Ráverni hátatokra — **ostobák (?!)**
... De mindegy! én megpróbálok kiállni,
Hátha Gyulait tul tudnám kiáltni..?

Tárgyam igaz, nem uj, mint az övé sem,
Kopott ruhából jót? ez lenne érdem!
. . . Hosszu előzmény! sok szónak sok alyja,
Tárgyra, mert a közönség megsokalja!

* * *

Dehát mint kezdjem? tudja a manó,
Hogy azt ne mondjam a mi nem való,
Mert hát hiába! az ember csak ember —
Egyik kissebb, másik több értelemmel, —
S bár hirdessük függetlennek magunk:
Mindig csak érdek szolgái vagyunk.
Igen! **az érdek szolgái!** nem egyszer,
Ha kell kimondom, ki még százezerszer!
De — és ezt jegyezzétek meg kérlek —
E világon van két óriás érdek:
Egyik, no hát az **„egyik fenn ragyog,**
A más alant sötétben háborog.“
Amazt szolgálod? ennek kegyét veszted,
Mindegy! kipótolják (?) arany keresztek!
Lesz hivatal, rang, lesz kitüntetés:
Gondolkozzál csak! biz a nem kevés!

* * *

. . . Emennek szolgálsz? melyiknek, — tudod?
A mely **„alant sötéten háborog.“**
Ah! itt hiába **álsz a forumon,**
Megrikató pathosszal ajkadon . . .
Nem kaphatsz itt mást, mint a nép kegyét,
A mely pedig nem tuzok csak veréb. —
Hisz rég megmondták s ime nem hiszik ma:
A népszerüség a tarpei szikla.
Óh! a nép a jótétért hányszor ád
Megváltóinak tövis koronát!
. . . Tán nem való? ott a történelem,
Találhatsz martyrt minden levelen . . .

* * *

Nem dobok én kárhoztató követ:
Arra, a ki meggyőződést követ,
De aki most **itt**, majd **amott** kiabál . . .
S nem bir megálni emberül a lábán:
Az olyat utálom, mert nem egyébb
Az emberek közt, mint hitvány szemét.
Szolgáld ha tetszik a felső hatalmat —
Meggyőződésből ha azt választottad,
De ott maradj menkü üssön beléd
Akkor is, midőn fordul a kerék . . .

* * *

. . . Én maradok a szegény nép szolgája,
Vigyen bár utam mindjárt Golgothára —
S hitem meggyőződésem semmi áron
Alkuba nem, de soha nem bocsátom!

* * *

Ismerek embert a ki hatvanegybe, . . .
Csak hogy juthasson egy kis zsiros kegybe:
Bajuszt hagyott s hosszu szakált növesztett,
— Szegényt sajnáltam, mert majd rajta vesztett.
Köztünk járt a **misera plebs** között,
Mindnyájunknak oly szivesen köszönt,
Pedig az előtt és oszt azután?
Ha nem mondom is tudjátok talán . . .

* * *

Ott van Hajlongi élelmes gyerek,
Felhasználja a kedvező szelet . . .
Olyan ő épen, miként a magas
Torony hegyén a forgó szélkakas;
Ma **igy**, holnap **ugy**, az mindegy neki:
Az elvet, mint ruhát cserélgeti!

* * *

Felséges nép! (ez nyolczszáz hatvanötből
Kivonat több ur beszédjéből)
Felséges nép! dicső nép! én parányi
Alig tudok előtted im megállni;
Tudom, nem engem, de hü elvemet
Illeti most ez a nagy tisztelet!
Igen! elvem most is olyan szilárd,
A melynek még a jégeső sem árt!
Negyvennyolcz kell! abból nem engedek!
. . . Tudjátok a tovább történteket.

* * *

Szólhatnék még számtalanszor biz ott,
De hát minek? piszok, piszok, piszok!

* * *

Elég volt! pennám elfáradt nagyon,
Jó éjszakát most tisztelt publikum!
Ha kedvem szotytyan egy vagy két hét mulva:
Találkozunk mi még e lapon ujra . . .*)

Szapuló Matyi.

*) Ez a vers nem fog külön lenyomatban megjelenni mint a Gyulay Pálé, hanem azért, ki Szapuló Matyinak Ludas Matyi privilégizált poétájának részben komoly, részben humoristikus **„ötven költemény“**-eit meg akarja szerezni, mely márcziusban jelenik meg, küldjön 60 kr. előfizetési pénzt Nagyváradra a „f e k e t e s a s b a,“ vagy a Ludas Matyi kiadó-hivatalába. *Ludas Matyi.*

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Thodja Mihály gazda! khi musthanság az egész usztrák armádiában a legvakmerübb khatuna?

Mihály. Tudja a mano — hiszen nincs most háboru, a katonát pedig csak akkor lehet kiismerni, hogy kibe mi lakik.

Iczik. Háburuskhudás nélkhöl is lehet vitézkhedni hallja khend! hát nem elég báthurság khüll ahhuz, a hunvéd dicsüséget gyolázatus multhak emlékének mundani, a hunvidküldöttséget rebellis testhöletnek thitulálni még mustanság is, mikur már annyira üszvebikilthünk, hugy a hunvidthábarnukuk is delegathosoknak mentek Bécsbe.

Mihály. Hát aztán ki volt az a vitéz, ki ugy meggyalázta a honvéd becsületét?

Iczik. Ez a báthur khatuna a puzsunyi cumandant a gráf Neipperg vult hallja khend! pittze gepore!!! ha én hunvéd lettem vulna, thodja khend Mihály gazda mit thennék mustan?

Mihály. Talán bizony kihivná duellumra a szomszéd?

Iczik. Még pedig egy szál kardra mely ulyan éles vulna mint a burutva s egy revulverrel thodja khend, ugy lüném hátolrul mellbe, hugy csakhugy purzana bele a khünyüke.

Mihály. Sose reszkirozza Iczik szomszéd az életét, vannak a honvédek közt még elegen a kik satisfactiót kérnek attól az altábornagy urtól. Épen most hallom, hogy már a pozsonyi honvédegylet elnöke ki is hitta pisztolyra a generális urat, ki ostoba gőgjével nem csak a hunvédséget meggyalázta, de az alatta alló tisztikart is gyülölté igyekezett tenni a polgárság előtt.

Iczik. Nü nü Mihály gazda! mit akharok csak khendtül khérdeni, — hugy leszönk már ebben a buldugságus alkhutmányus világban? — Tegnap irtha nekem a Jakhelesz von Arad, hugy utthan azzal fenyegetik a jubbuldalisthák — a zsidókat, hugy ha velük nem szavaznak agyun verik. A fiam Kobi pedig azt irja Debreczenbül, hugy ha a baluldalisthákkal nem szovaznak azzal ijesztgetik, hugy khi verik üket a várusbul — vos sol vir mach'n?

Mihály. Jaj bizony Iczik szomszéd! megkell azért az emánczipátióért szolgálni a mért szavazattal birnak.

Iczik. Vos sogt khend! de ha csak azért emánczipháltak khendtek bennünket, hugy ezotán meg emánczibáljanak a fhene rágja meg akkor ezt a khüzüs szabadságut.

Ludas Matyi gyorspostája.

A mármarosi vad politikusnak. A vad levelek közöltetnek.

Sz. B. honfinak Bodmérra. Ohaját nem teljesithetjük, a januári számok mind elfogytak.

Kondor Marczinak.
Marczi szógám! csak fúdd az
a nótát, —
Rövid időn megkapod a kvótát.

Karakán Marczinak. Detto.

Gyengénszurónak. Gábor öcsem a Ludas Matyi nem szerkeszttetődik mint a Pesti Napló! az 5-ik számban megjelent egyik pattantyut talán nem olvastad, hogy azt mint friss adomát küldöd be a Matyinak?

Nyilt levél

a „NÉPSZAVA“ tisztelt előfizetőihez.

Igen tisztelt előfizetőim megnyugtatására tartozó kötelességemnek ismerem jelen soraimmal kijelenteni, miszerint a „Népszava“ czimü határozott szabadelvü politikai hetilap kiadását az elömbe gördített akadályok miatt csak f. évi marczius hó elsején folytathatom.

Azon számokat, melyeknek marcziusig meg kellett volna jelenniök, ugy fogom utánpótolni, hogy a jövő hóban hetenként kétszer jelenik meg a „**Népszava**“, mely utánpótlással — meg vagyok győződve — becses előfizetőim előleges belenyugvását kinyerni szerencsés lehetek.

Pest, februar 15. 1868.

MÉSZÁROS KÁROLY,

a „Népszava“ kiadó-tulajdonosa és felelős szerkesztője.

☛ A Ludas Matyinak január havi számai elfogyván: előfizetést csak **februártól** fogva fogadhatunk el. ☚

Rajzoló **Ujházy.**] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző: **Horvát**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.